

Ööni naabriküla peremees, kes õnnestust oli kuulnud, lähâb õue waatama, kuda lugu tema kaetwuga on, kas kindlus veel pikemalt fõstab? Sesama suguine lugu ei ole üksnes viinavõtmisega, vaid mitte muu patuga, mis, et seda igapääw laialt oma silmaga näeme, meie enne pahaks ei oska arvata, kui üks teine tuleb ja meid juhatab, et aši õige ei ole, vaid üksna kõverasse läinud.

Sügisene talupererahwa töö on enamist igalpool ühteviisi, kuda kord kusfil maa-nurgas seda kombeks wõtnud. Seal kus palju linu maas peetakse, kantab linade harimine enamist sügisid lühikesi päivi. Konglamiõe rahval ei olnud suuremat linade kasvatamist, kui enda tarbeks, mis sagedamast soöti, kui põllule mahatehti. Kui oli ka Jüri esimesel aastatel teinud, kus veel mõned tübid kündmata soöti leibid, aga aega mööda oli üleslistud maa kõik põllule lisaks wõetud, et linade mahategemise tarbeks kusfil tükifest leida ei olnud, mispärast peremees, kui linu tahtis saada, põllul neid pidi kasvatama. Jüri ei raatsind ihal enam põldu linade alla panna, kui linu endale aastaselt tarvituseks läks, ja raha, mis teised sügise linade eest saiwad, pidi ta muul kõmbel toimetama; tema müssi põlli ja aia wilja, met ja wõid, iga aasta paar nuumatud figa, mis rohkest sedasama kasu andsid, kui suurem linade kasvatamine. Ja kui peremees sedawõrra õlgi ei jõua pealeosta, kui linea-maast kõrte puudust tuleb: siis on linade kasvatamine üksna lahjuks. Saadud linad

sedras naisterahwas lõngals ja fudus lõuendiks, et iga kewade nii palju pleegile sai, kui majatarvitus, tele puudus — ehet kül ita iga aasta veel kaunis tükikene rohkemagi. Virgul perenaisel ei ole suuremat südame rõemu, kui rohkest langapakuks kertustus.

Jüulud ei olnud enam saugel ja esimene Kristuse tulemise püha praegu fäes, kui Jüri poeg ja tuttar Siriku läksid. Sirikust togasitulles märkas ema, kuda midagi salodust lättrel südame peal sivitas. Triinu rääkis töökudes esites emale, ilsemine öhtul ta isale, mis fogemata aši Sirikus tema silma juhtunud ja mõicid tal nõnda elsiitanud, et justlusi teraselt ei wõinud suulda, ega teel loeu tulles rahu leida. Sirik oli rohvaast wâga pašu täis, sõik pingid ju pafil inimestega täidetud, mispärast ta soori ligidal ühe meriste-rahwa pingi otsa seisma oli jaanud. Pingis, natuse maad temast eemal, idus Korbiisa Mihles, kes laulu-raamatut lahti tehes oma nahklinnab, kellel sirjud willased ol, kõest oli wõinud ja pingi sõrva peale pannud. „Aga mõtelge ise minu ehmatust,” ütles Triinu: „willased lindad olid umbpaar ja üks finnas mul wana tutaw.” „Mis alpimise sut se on!” hüüdis Jüri meelepahandusega. „Mihlli umb-paari sinnaste pärast unustasid sa, mispärast sa Siriku olid läinud. Sirjuid sindaid on palju meie maal; mis neist plemalt lugu?” „Armas isä,” kostis Triinu, „mis sa siis ütled, kui sulle näitan, kuda Korbiisa Mihlli sinda paari-mees praegu meie aida seisab.” Seda ütlesdes pietis ta künka otsa laternis põlema, wõtis aida wõtme naela obsoft ja idas üsset wälja. Matuseje oea pärast tuli ta tagasi, suustutas künka laternist ja wiesas ühe willase sirju labasinda wanemate ele laua peale. „Uhh!” hiljatasid ema ja wend finnast nähes, mis silmapilgul seeksi kündab tunnistasid, keda kolme aasta eest aida ja hobuse waras õueoli mahjunustanud. Pärast esimesest ehmatust ütles Jü-